

Plăcerea jocului

Întâlnirea publicului din Craiova cu prima promoție a Facultății de teatru din oraș, promoție pregătită de prof. univ. Remus Mărgineanu și conf. univ. Smaragda Olteanu, s-a desfășurat în luna octombrie pe parcursul a opt reprezentații. Piesa aleasă, *Șantaj* de Liudmila Razumovskaia, își păstrează interesul prin tensiunea interogațiilor cu privire la originea și la expresiile latente ori dezlănțuite ale violenței adolescente, la răspundere, onestitate și curaj în fața situațiilor provocate de această violență, ca și la amestecul de spaimă și debusolare din viața și conștiința acestor "îngeri triști" ai lumii de azi. Într-un spațiu scenografic riguros și expresiv (semnatar: Vasile Buz), interpreții își susțin partiturile cu notabilă stăpânire de sine și manifestă plăcere a jocului. Am reținut evoluția Laurei Iordan (Profesoara), bine gradată (chiar dacă la început marcată de trac), reușind să dea imaginea frământărilor lăuntrice ale personajului, dar și cea a pendulării discrete între surpriză și oroare, pe de o parte, și comprehensiune, pe de alta, în fața neprevăzutei reacții ale "elevilor" ei. În contrast cu discreția acestei partituri, Laura Dragomir surprinde, în rolul Lidei, prin vitalitatea cu care trăiește reacțiile de protest și disperare, ori "oboseala" personajului, transformată apoi în chipul unei emblematice înfrângeri. În rolurile băieților, Alexandru Boureau (Volodea), Gabriel Marcu (Vitea) și mai ales Marian Politic (Pașa) construiesc câteva caractere și atitudini edificatoare pentru ingenuitatea și păcatele vârstei, fără a reuși însă întotdeauna să exprime nuanțat relația lor diferită cu profesoara și motivația metamorfozelor de comportament din această relație. Coerența de netăgăduit a reprezentației și, în general, inspirata configurare a accentelor ei, când comice, când dramatice, sunt uneori minate de mici sincope ritmice, mai ales înaintea con-

frunțărilor decisive dintre profesoară și elevi, ori de unele puncte moarte în evoluția "grupului", mai ales în absența replicii. Cu alte cuvinte, sunt momente când interpreților pare să le lipsească acea concentrare și capacitate de a susține emoțional (prin gest, atitudini și mai ales expresie mimică) replicile partenerilor. Începutul de drum, însă, a fost făcut.

Ion Parhon

Studentul pe cont propriu

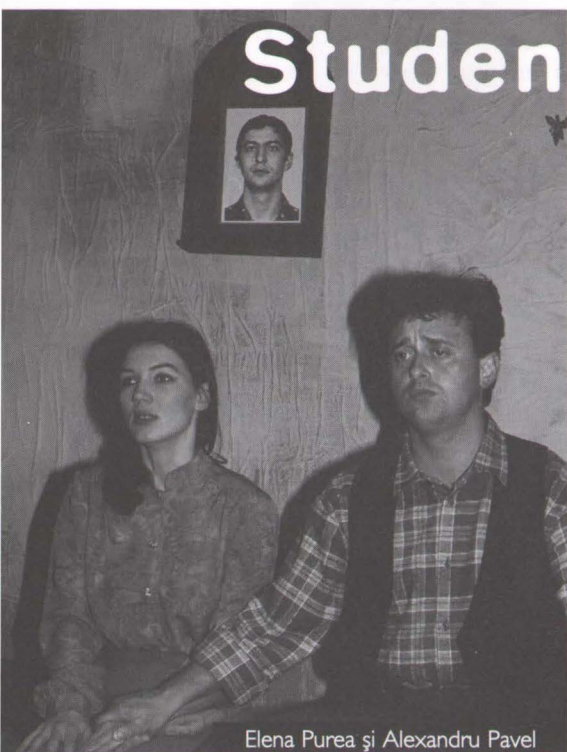
Domnișoara Nastasia face parte din familia femeilor puternice ale literaturii române, alături de Anca din *Năpasta*, Zoe din *O scrisoare pierdută*, Mara lui Slavici și Vitoria Lipan.

Montarea de la UAT Târgu-Mureș nu pare să treacă în fugă peste acest lucru. Ion Săsăran, profesor-regizor-interpret, care a mai jucat în *Domnișoara Nastasia*, la Baia Mare, alături de Ștefan Iordănescu și de... Cătălina Buzoianu, a încredințat rolul titular Elenei Pura. Interpreta, fragilă și tenace, sensibilă și aprigă, s-a mulțumit cu suplețe pe structura tragică a personajului, l-a "îmbrăcat" bine, cum s-ar spune. La fel, Serenela Mureșan în Paraschiva, Oana Stancu în Niculina și Andrian Locovei în Ionel, roluri mai la îndemână, date fiind linia caricaturală a personajelor și, firește, înclinația către comedie

a majorității actorilor români. În *Vulpașin*, Alexandru Pavel, cu fața lui de "om cumsecade", nu a mers în suita interpretărilor malefice de până acum, dar a deschis oarecare înțelegere pentru drama lui. În definitiv, și asasinii, cel puțin cei din teatru, au tragedia lor (vezi Medeea, Othello, Hamlet, Richard al III-lea, Brutus). Cât despre Ion Săsăran în Ion Sorcovă, el a demonstrat că profesorul și-a ales bine piesa și rolul.

Un spectacol curat, convingător, studentesc, în care, spre deosebire de unele (alte) spectacole studentești, cu mișcare multă, pantomimă și replici colective (coruri vorbite, care va să zică), pune în relief individul și individualitatea, adică personalitatea pe cont propriu. Ceea ce, măcar din când în când, este necesar.

Dumitru Solomon

Elena Pura și Alexandru Pavel